

— og det maa vel indrømmes, at der er Dyretid paa flere Punkter —, rammes netop deraf. At skære bort af de Indtægter, de kan faa ved den ordentlige Kapitelstakst, kan jeg ikke erkende for andet end Uret, og heller ingen kan faa mig til at mene andet. Jeg tror heller ikke, den umiddelbare Opfattelse vil se anderledes derpaa.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at jeg havde sagt, at Lovforslaget var stridende mod Grundloven, var et Indgreb i Ejendomsretten. Jeg har slet ikke i min Tale opholdt mig ved Forholdet mellem dette Lovforslag og Grundloven, aldeles ikke. Jeg udtalte, at mange af dem, der skal nyde vedkommende Afgifter, f. Eks. de, der skal nyde Indtægt af Fæstegods, enten det er Arvefæstegods eller almindeligt Fæstegods, vilde sikkert, hvis vi vedtog en saadan Lov, finde, at der dermed skete Indgreb i Ejendomsretten. Det er det eneste, jeg har udtalt om den Ting, og om Forholdet til Grundloven har jeg aldeles ikke udtalt noget. Det er for øvrigt et Spørgsmaal, vi ogsaa kan tale om i Udvalget, hvis den højtærede Minister er saa ivrig efter at faa det undersøgt.

Dernæst er der anført, at man ogsaa tidligere har haft Lovforslag fremme paa Rigsdagen om Fastsættelse af Kapitelstaksten. Det erkender jeg, men det var Lovforslag, som gik ud paa at ændre de almindelige Regler for Fastsættelse af Kapitelstaksten, medens dette Lovforslag gaar ud paa at gribe ind i selve den Kapitelstakst, som sættes for Høstafgrøden af 1914. Den bliver jo sat senest paa Mandag; Loven byder, at den skal sættes paa den Tid, og den bliver selvfølgelig sat paa den Tid; jeg kender ikke noget til, at Administrationen kan gribe ind i Reglerne for Fastsættelse af Kapitelstaksten, saa vi maa gaa ud fra, at vi faar den ordentlige Kapitelstakst fastsat inden Kyndelmissen. Naar den er fastsat, gør jeg Regning paa, at alle de Afgifter, som beregnes efter den Kapitelstakst, enten de nu beror paa Kontrakt eller paa Lov, har vedkommende Nyder Ret til at faa, efter at Kapitelstaksten er fastsat. Og selv om det muligvis kunde opretholdes, selv om man kunde faa Domstolens Medhold i, at alle Nyderne skulde finde sig i et saadant Indgreb, finder jeg ikke, det er ret handlet. Jeg synes ikke,

det er ret handlet, at man griber ind og bestemmer, at en Afgift skal nedsættes, naar den en Gang er fastsat, og der er oprettet Kontrakt om, at Nyderen skal have en Ydelse efter Aarets Kapitelstakst. Hvis det er Ministeriets Mening virkelig at gøre noget ved den Sag, kan jeg ikke forstaa, at det kommer med et Lovforslag derom saa sent som lige netop op ad den Dato, da Kapitelstaksten skal fastsættes.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Da Lovforslagets Forhandling skal fortsættes i et Udvalg, finder jeg ingen Anledning til at gøre Sagen vidtløftig ved denne Lejlighed.

Justitsministeren (Zahle): Min Anledning til at tage Ordet er den Tvivl, man har udtalt om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag er retligt gennemførligt; men jeg skal tillige gøre nogle almindelige Bemærkninger. Blandt andet finder jeg efter hele den Holdning, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) indtager i Dag under denne Forhandling og ogsaa tidligere under andre Forhandlinger har indtaget, Anledning til at gøre det ærede Medlem en overraskende Meddelelse; thi det ærede Medlem synes at anlægge hele sin Politik og Optræden i Tinget saaledes, at han synes at være ganske uvidende om, at der er Krig i Europa. Jeg finder derfor Anledning til at vende mig til det ærede Medlem og sige: Der er Krig i Europa; vi lever under saa ekstraordinære Tilstande, som Verden aldrig har befundet sig i. Naar det ærede Medlem vil tage alle Omstændigheder i Betragtning under Lovgivningen her i Tinget, maa det ærede Medlem intet Øjeblik glemme, at de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever i Europa, maa tages i Betragtning; og det ærede Medlem maa ikke føre sin Politik frem, som om han kunde føre sin Opposition mod den siddende Regering uden Hensyn til disse ekstraordinære Forhold, der hersker her i Europa.

Den Inddeling, som er foretaget i det Lovforslag, der foreligger her til Behandling, gaar netop ud paa at sondre mellem de Forhold, som klart og sikkert kan reguleres ved Lov, og de Forhold, hvor det er mere tvivlsomt, om en Indgriben fra Lovgivningsmagten kan siges at være forsvarlig